

ta orjaški mož. Toda slutil je neprestano utripanje možganov za tisto čepinjo, ki snujejo, pretvarjajo, darujejo poslušalcu le par besedi, sami pa so daleč proč od njega. — Tedaj se je spomnil, da stoji mož pred obravnavo, ki bo odločala o njegovom življenju. In sam se je zamislil. Tudi njegovi možgani so se uživali v boj, ki ga bo moral prestati. Jasno je sledila misel misli, sklepala, kovala, se borila z nasprotstvi, gradila razgovor. Obstala, trepetala je nad tistimi najskrivnejšimi koticami njegovega življenja, za katere se bo boril z njim, ki ga bo izkušal omrežiti in ujeti na laži. Izviti mu mora skrivnost njegovih predalov, če ne počivajo v njih že dokazi, ki bi zrušili ves njegov zagovor.

Ivan Petrovič je našel v teh predalih svojo poskušnjo in negotovost se je trdo zarila v senci, da je nemirno tolklo srce, in šele svinčeni spanec, ki je polagoma utrujal oči, ga je speljal preko prepadov. Že pol v snu je zagledal, da se leskeče na kosmatih prsih markija nekaj svetlega.

Sklonil se je bliže in videl malo svetinjico.

„Ali ve, da jo nosi?“, je pomislil Petrovič in že se je misel potopila v spanju. (Dalje prihodnjič.)

A. Novačan:

Titan.

„**L**etel bi čez hribe, doline
 letel bi dalje in dalje, letel bi
 visoko do solnca in bratov njegovih,
 od solnca do solnca in zopet do novih
 po carstvu nekdanjem, ko mogel, ko smel bi
 letel bi, letel bi! —

Tu so pa sive mračne nižine
 in mati priroda hudobna skopulja,
 ko meri nam njena krivična tezulja
 življenje, svobodo in bedo in strah. —“

Še včeraj je bil bahat velikan,
 se kregal je z Bogom uporni titan.
 Zdaj ga pa zebe in solnca prosi.
 Star je! Ima bradavico na nosi. —